

Derfor er der to krav, som skal forenes, og det er den opgave, Folketinget står over for. For det første kravet om fuld åbenhed og adgang til danske arkiver, men for det andet også respekten for andre landes ønsker om fortrolighed.

Det er kravene, og derfor har jeg på et tidspunkt under debatten foreslået, at vi lod os inspirere af den amerikanske forsvarsminister Perry, som, da han var i København, blev præsenteret for den danske debat på et tidspunkt i juli umiddelbart efter regeringens redegørelse og i den forbindelse sagde:

»Jeg forstår ikke, det er forsidestof. Det ville det være, hvis USA tilbageholdt oplysninger for den danske regering, men det gør vi ikke, og alt kan offentliggøres. Det er op til den danske regering at beslutte det.«

Jeg har foreslået, at vi skulle gå i Perrys fodspor, hvad angår perioden efter 1968, og at tiden er inde til, at danske arkiver åbnes for seriøse forskere, så den sidste del af den kolde krigs historie om a-våbenpolitikken kan skrives. Men der er selvfølgelig – der kan være – der er dele af disse arkiver, som berører alliancepartnere og først og fremmest USA's interesser, og dem bliver vi nødvendigvis nødt til at kigge på og tage hensyn til.

Det er en mulig model at anvende, men det er kun én af modellerne. Jeg er sikker på, at der kan være andre modeller. Vi har altså set en af dem i dag i den dagsorden, der er præsenteret. Det afgørende er set med radikale øjne, at de to hensyn tilgodeses, og at Folketinget enes om en fremgangsmåde, og det medvirker vi gerne til fra radikal side.

Om dagsordenen må jeg så sige, at den opfylder altså ikke krav nr. 2, og hvis nogen skulle komme og spørge, hvorfor Det Radikale Venstre ikke har sagt det på forhånd, så vil jeg sige, at jeg ikke har været præsenteret for dagsordenen på forhånd, så ville jeg have sagt det, men jeg har sagt det til pressen.

Men man kan anstændigvis og på fornuftig måde ikke bede uafhængige forskere om at tage stilling til noget, der vedrører andre landes, fremmede magters, interesser. Det er altså i første omgang et spørgsmål om, at de politiske myndigheder, og det vil sige Folketinget, det vil sige regeringen, udstikker nogle retningslinjer, og derefter om, at man ad de diplomatiske kanaler forhandler det, der måtte være nødvendigt at forhandle.

Derfor kan man altså ikke bare overlade det til et eller andet forskerteam, det være sig så

lødtigt og fornuftigt som DUPI's, men man er nødt til at få en afklaring på det andet spørgsmål ad politisk vej. Det er opgaven, og det medvirker vi som sagt gerne til, men vi kan ikke stemme for det dagsordensforslag, der ligger.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg skal sige til hr. Estrup, at udenrigsministeren for nogle dage siden modtog udkastet til dagsordenen fra SF og Enhedslisten, men jeg har jo ikke kendskab til de indre kommunikationslinjer i Det Radikale Venstre.

Men jeg vil stille hr. Estrup spørgsmålet: Hvordan kommer vi så videre? Med de tanker, som hr. Estrup nævner i dag, mener jeg, at det ville være muligt, ligesom jeg også for et øjeblik siden mente, at det ville være muligt, at hr. Per Stig Møller, hr. Ove Fich og forespørgerne satte sig sammen og lavede en dagsorden, så ville det også være muligt på baggrund af det udspil, som hr. Estrup nu kommer med. Det er jeg ganske overbevist om.

Men problemet er jo, at hr. Estrup nu står her og siger det fra talerstolen, og det er godt og fint, at han kommer med et udspil, som i hvert fald siger, at Det Radikale Venstre mener, at vi skal videre med disse ting, og at der ikke skal lægges låg på. Men hvordan kommer vi så rent praktisk videre? Får vi så vedtaget en dagsorden i dag, der siger, at det, som hr. Estrup nu har foreslået, skal gennemføres i løbet af kort tid? Hvem skal udarbejde dette kommissorium? Og hvornår skal vi have det her tilbage, så vi kan få det godkendt?

Jeg vil ikke sige andet, end at der kan være perspektiver i den fremgangsmåde, som hr. Estrup foreslår, og som regeringen, SF og Enhedslisten kunne bære igennem med flertal her i Folketingssalen. Det er jo hævet over enhver tvivl, at det kunne vi, hvis vi kunne blive enige om en sådan formulering, og jeg kan ikke se nogen grund til, at vi ikke skulle kunne det. Men hvordan får vi det gjort i praksis? Det er jo det, der er afgørende, for vi skal jo videre fra den her debat, så der ikke bliver lagt låg på.

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

For at der ikke skal være nogen misforståelse, så synes jeg lige, jeg vil orientere hr. Albrechtsen om, at det er altså ikke noget nyt, jeg står og siger her fra talerstolen. Det var faktisk temmelig præcis indholdet af, hvad jeg sagde på Det